

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון קל"ב

פרשת שמיני

שבת החודש

תשפ"ד

- ליל ש"ק שמיני תשפ"ג
- של"ס שמיני תשפ"ג
- של"ס שמיני תשפ"א
- קידושא רבא שמיני תשפ"ב
- מוצש"ק שמיני תשפ"ב/ הרה"ק רבי אלימלך מגראדיסק זי"ע
- מוצש"ק תזריע תשפ"ב/ הרה"ק רבי שלום בער מליובאוויטש זי"ע

אוצרות אמשינאוו

1-605-313-6873

בארה"ק – 074-796-4020

ניתן לקבל הגליון

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ו

בארה"ק

ירושלים

אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ו

ביתר

אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ו

בני ברק

אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ו

בית שמש

אצל הר"ר שמחה בונם רוטט הי"ו

חיפה

אצל הר"ר ישראל ברודבקר הי"ו

**ואלה יעמדו על הברכה
בעבור שנדבו הוצאות הגליון**

<p>הרה"ח ר' אברהם ווייסבראד שליט"א – מאראנמא</p> <p>הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א – בני ברק</p> <p>הרה"ח ר' ברוך ווייסבראד שליט"א – לעייקוואד</p> <p>הרה"ח ר' מרדכי ווייסבראד שליט"א – לעייקוואד</p> <p>לע"נ אביהם</p> <p>הרה"ח ר' מנחם ב"ר יעקב דוד ז"ל ווייסבראד</p> <p>גלב"ע כ"ז אדר תש"ן</p>
<p>הרה"צ ר' שמואל צבי זינגער שליט"א – בי"פ</p> <p>לרגל שמחת הולדת הנכדות</p> <p>אצל בנו הרב אהרן זינגער הי"ו</p> <p>ואצל חתנו הרב בערל סופר הי"ו</p> <p>למזל טוב ובשעטומ"צ</p>
<p>הרה"ח ר' אריה זילבער שליט"א – בארא פארק</p> <p>לע"נ אביו</p> <p>הרה"ג רבי משה ב"ר אברהם זילבער זצ"ל</p> <p>בעל מחבר ספר עמק שווה ושאי"ס</p> <p>גלב"ע כ"ח אדר ב'</p>
<p>הרה"ח ר' יוסף לאנדא שליט"א – ביתר</p> <p>לרגל שמחת הבר מצוה לנכדו</p> <p>בן לחתנו הר"ר זאב גאלדמאן הי"ו – בלומינגראוו</p> <p>למזל טוב ובשעטומ"צ</p>
<p>הרה"ח ר' מנחם ווייסבראד שליט"א – ירושלים</p> <p>לע"נ זקנו</p> <p>הרה"ח ר' מנחם ב"ר יעקב דוד ז"ל ווייסבראד</p> <p>גלב"ע כ"ז אדר תש"ן</p>
<p>הר"ר בעריש לאבין הי"ו – בארא פארק</p> <p>לרגל שמחת הולדת הבן</p> <p>למזל טוב ובשעטומ"צ</p>

יז"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל שבת קודש

פרשת שמיני תשפ"ג לפ"ק (אחר פסח)

לפה, ובחג זה מעטרים את עניני הצוואר והפה, וכדמצינו המצווה של והגדת לבנך שהיא מדאורייתא שהיא בדיבור, וכן אכילת מצה דאורייתא, וד' כוסות דרבנן. והרה"ק הרבי ר' **בוניס מפרשיסחא זי"ע** אמר, שכיון שהמצוות של פסח הם בצוואר, על כן נוהגים בפסח בחומרות מיוחדות, כי הצוואר יש לה מקום לתכשיטין, ולכן מייפים מצוה זו, רמז לזה 'צווארך בחרוזים' ודו"ק, ומעתה יומתק הא דחזינן שתיכף אחר פסח קורין בפרשת שמיני, שבו ענין הזהירות באכילה, זאת החיה אשר תאכלו וגו', ואחריו פרשיות

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה ביאר שלכן קורין להשבת אחר הפסח 'געלע מצות', כי זה מלשון 'גילוי', שכן אכילת מצות הוא ענין של שבירת תאוות האכילה ובזה מתקן את האכילה של כל השנה, ואיתא בזה"ק שאחר שאוכלים במשך שבעת ימים את המצות, הרי זה מרפא את האדם, ושוב יכול אחר כך לאכול חמץ, ובשבת שאחר פסח, כשמתחילין שוב לאכול חמץ, הוא גילוי מצות, כי אז מתגלה הרפואה על אותה אכילה, ועל כל האכילות שאחריה במשך כל השנה כולה. והנה כל המצוות של פסח קשורים

התחדשו בני ישראל והחליפו כח לכנוס תחת כנפי השכינה, באה מיד אחריו האזהרה לפרוש ממאכלות אסורות, ללמדינו שהבא ליטהר ראשית דרכו ישגיח על אכילתו שתהי' בקדושה ובטהרה, כי זה מביא לטהרת המחשבה, ובכח קדושת האכילה כל עבודתו ותורתו יהיו באופן אחר לגמרי, ובזוה"ק (שמיני מב, א) כל עמל אדם לפיחו, שכל מה שסוכל האדם בעולם הבא, הוא בגלל שלא שמר את פיו מלהתגאל במאכלות אסורות ע"כ, ומזה נלמד שהמתקדש במאכלו, יבוא לכל הטוב. ויכול להרים את הדברים הנמוכים וכדברי רש"י בתהלים (מ, ט) ותורתך בתוך מעי, אף מאכלי על פי תורתך הוא, היינו שהופך גם המעים שהוא שפלות הגוף להיות נמי קודש.

ובעבודת ישראל (ד"ה זאת החיה) כתב שכל ישראל רצונם לעשות רצון ה' בתורה ובתפלה, אמנם כח המתאוה

תזרע ומצורע שבהם הזהירות בקדושת הדיבור.

וראה דברי הרמב"ן על הפסוק בפרשת משפטים (כב, ל) ואנשי קודש תהיון לי, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו וגו', כותב שכל האיסורין שנאמרו במאכלים, המה שומרים על טהרת הנפש, כי על ידי שאוכל דברים נקיים 'לא יולידו עובי וגסות בנפש', וזהו שנאמר, ואנשי קודש תהיון לי, כיון שאני חפץ שתהיו אנשי קודש וראויים לידבק בי, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, אל תגאלו נפשותיכם באכילת דברים המתועבים.

ובענין תיקון האכילה הרחיב בשם משמואל (תרע"ד), שלכן ברוב השנים קוראים פרשת שמיני בשבת אחר הפסח, שאחרי אכילת מצוה דמיכלא דאסוותא ומיכלא דמהימנותא שבהם

לפני המקום וכו'. ונתקשו המפרשים מהו 'אותו יצר הרע', וביאר מה שנאמר, ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', היינו שבני ישראל העמידו עצמן הכן לקבל 'מדרגות', אמר להם משה, אם מדרגות אתם רוצים, עליכם להשתדל במוטל עליכם, להעביר היצר הרע והדברים הרעים מליבכם, ואם עשיתם כן בסור מרע, אזי בדרך ממילא תשיגו מדרגות, וירא אליכם כבוד ה', עכ"ד. נמצא דעל ידי שאין האדם מקלקל נפשו במשיכה לתאוות, בזה נעשה כלי מוכן לקבל את כל ההשפעות של תורה ויראת שמים.

ובאוהב ישראל מבאר הפסוק, לעשות רצונך אלהי חפצתי, ותורתך בתוך מעי. שמי שכל מגמתו וחפצו להשלים רצון הבורא ב"ה, אזי התורה בקרבו, ויוכל להבחין אם המאכל כשר, וכאשר בא לפניו דבר איסור, אין לו רצון כלל

שבמעיים, מונע מעבודת השי"ת, שמסית את האדם לתאוות אכילה ושתיה, ועל ידי זה וישמן ישורון ויבעט, בפרט מי שנכשל ח"ו במאכלות אסורות. אך דרך הצדיקים היא, לשבר תאות הגוף ואינם מלאים כרסם אפילו מדברים המותרים, ועל כן זוכים שלבם ברשותם לעבוד את ה' בתורה ומעשים טובים.

וזהו שאמר דוד המלך, לעשות רצונך אלהי חפצתי, כלומר רצוני לעשות רצונך, אמנם צריך להיזהר, שיהא ותורתך בתוך מעי, שיתנהג על פי התורה במעיים, היינו שלא לתת לכח המתאוה להתפשט, שבזה נגרם עיכובים ח"ו בעבודת ה'.

ובשם משמואל (תרע"ד) מביא בשם זקינו הרה"ק מקאצק זי"ע על דברי התורת כהנים, אמר להם משה לישראל 'אותו יצר הרע העבירו מליבכם', ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת

הרבי ר' בונים זי"ע אמר, שהמקבל על עצמו שבאם ח"ו יש דבר איסור בהמאכל או המשקה, נוח לו יותר שיחנק בבליעה זו, אזי מן השמים נותנים לו שירגיש מניעה מלאכול הדבר ההוא.

היה חסיד גדול באמשינאוו תלמידו של הרה"ק רבי מנחם זי"ע, ר' אברהם סגי נהור, שכבר מילדותו כבן ג' שנים התקשה לראות ל"ע, והי' נוהג לומר שרוצה עוד לראות ג' דברים, את הרקיע, את האות אל"ף, ואת הרבי. הוא היה תלמיד חכם גדול, וכל לימודו היה על ידי שהיה גיבור, והיה תופס בני אדם וצוה עליהם שיקראו לפניו הרבה גמרא ופוסקים, ובדרך כלל לא היה צריך ללמוד יותר מפעם אחת, והיה זוכר את הכל.

פעם הגיע לבקר אחד החסידים בווארשע, והחסיד כיבדו עם גלעזל טיי, וכאשר הגביה את הכוס לברך

לאכול אותו, כי זה נגד רצונו ית', עכתד"ק, ובאמת יסודו נמצא בדברי חז"ל (חולין ה, ב) שאין הקב"ה מביא תקלה על ידי צדיקים, וראה מה שפי' בתוס' (ד"ה צדיקים) דדוקא במאכל הוא כן, שגנאי הוא לצדיק שאוכל דבר איסור.

וכך היה מעשה אצל אא"ז הרה"ק רבי מנחם זי"ע, אשר פעם בעת עריכת השולחן, נתעורר 'שאלה' על הבשר, ועל אף שהרבנים הכשירו את העוף, מכל מקום נמנע מרן רבי מנחם מלאכלו, ואמר דכתיב 'בכל אות נפשך תאכל בשר', אם הוא 'בכל אות נפשך', אזי תאכל את הבשר, אך אם לאו, אין אוכלים. ובדרך זה ביאר החידושי הרי"ם את הנאמר בסוף הפרשה, להבדיל בין וגו' ובין החיה הנאכלת, ובין החיה אשר לא תאכל, כי בזה אפשר להרגיש את הכשרות, אם לבו נותן לו לאכול, וזהו ובין החיה 'הנאכלת', וואס עס לאזט זיך עסן'.

נתפרשו ביותר בספר **צדקת הצדיק** (אות מט) וכה הם דבריו, שלא זו בלבד שיש לכל אחד יצר מיוחד, אלא גם לימוד יש בזה בסדר העבודה, שכל אחד צריך לדעת שבמה שיצרו תוקפו ביותר, ושהירבה לפשוע בהם, הוא כלי מוכן להיות נקי דוקא בזה המידה.

ובזה מבאר מה שאמרו **במדרש** (פר' אחרי כא, ה) שבאבר שבו חטא, בו יעשה מצוות. שאין זה רק בדרך של מדה כנגד מדה, משום תיקון לעבירה הקודמת, אלא יש כאן גילוי מיוחד שזהו תפקידו בעולם, שנברא לתיקון דבר זה, ועל כן יש לו להרבות במצוות דוקא במדה זו.

ובכך מסביר מה שאמרו **חז"ל** (גיטין מג, א) אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בה, שבפשטות הכוונה, שמאחר שנכשל בטעות שוב יוכל להבין יותר טוב את ההלכה, אך ר' צדוק מסביר בעומק, שעל ידי המכשלה עומד על דברי תורה שלו, היינו שעל

עליו, הורידו ואמר שלא נטבל, והתברר שצדקו דבריו, ותמהו כל האנשים מהיכן ידע, אמר להם בפשטות: הרי כל פעם קודם הברכה צריכים לצייר במחשבה את השם הוי', ועתה לא חזינא לה, על כן ידעתי שמהו אינו כשורה, 'אין וואס פאר א טריפות קען שוין זיין אין דעם גלעזעל טיי'...?

איתא **בתורת כהנים**, אותו יצר הרע העבירו מלבכם וכו'. ולא מובא מהו היצר הזה, **והמפרשים** ביארו באופנים שונים, ובאמת למה אין מבואר להדיא מהו יצר הרע זה, **והחידושי הרי"ם** אמר שאכן אין כוונת התורת כהנים על יצר הרע מסוים, אלא בכל יהודי ויהודי יש יצר הרע המיוחד לו, שהוא נברא לתקן דבר זה, וזהו היצה"ר שכל אחד צריך להסיר מלבבו.

ורבים **מהקדמונים** האריכו בענין זה, שכל אחד יש לו יצר מיוחד, אך הדברים

שעד עתה היה יצרו מתגבר עליו, ועכשיו משבר אותו ומכניע אותו, דיקא מזה יש להשי"ת תענוג גדול. וזה מה שכווננו חז"ל (סנהדרין צט, א) באמרם במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד, כיון שעיקר הנחת רוח להשי"ת הוא מאלה שיש להם יצר הרע.

ובדרך זה ביאר דברי חז"ל במסכת אבות (ב, א) רבי אומר איזה דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהוא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם וכו'. כל שהוא תפארת לעושיה, היינו שהדרך הישרה היא, שיחשוב בכל עבודתו, שהיא תפארת להשי"ת אשר עשהו, שמתפאר ושמח עמו, וישמח שמחה רבה שזכה שקרוץ מחומר יביא חדוה להשם יתברך אשר ידו בכל משלה.

ואחר כך ממשיך התנא ומבאר מהו מעלתם של עבודת ישראל עד שהקב"ה שמח עמהם כל כך, לזה אמר ותפארת

ידי המכשול מתגלה לו ומבין לאיזה ענין מיוחד נוצר, ומה צריך לתקן בעולם.

וכל אחד מביא תענוג מיוחד להקב"ה לפי יצרו אשר בקרבו וכדברי הקדושת לוי שהשם יתברך מקבל תענוג מעבודת האדם יותר מאלף אלפי אלפים כתות מלאכים שעובדים אותו, שכן המלאכים אין להם שום בחירה, ואין להם שום נסיון או התגברות לעשות את הטוב והישר, לכן אינו מדריגה בעבודה (אף שעצם מהותם קדוש מאד), אך כידוע יצר לב האדם רע מנעוריו, ואם אף על פי כן פונה האדם עצמו מכל עסקיו, ועובד את הבורא בשמחה ובלב שלם, ומתגבר על יצרו שלא לילך אחר תאוות לבו, אז יש להשי"ת תענוג גדול מאד מזה.

ולכן נמי מקבל הקב"ה תענוג מעבודת בעל תשובה יותר מהצדיק גמור, שכן הצדיק גמור אין לו יצר הרע כבר, ובקל הוא עובד אותו, אבל הבעל תשובה

להשיגו, על כן נלמד מכאן שהמקיים מצות ה', אף שהיא נעשה בלא כוונה, הרי יש כאן ציווי הבורא שכאמור היא הרבה יותר גדול מכל כוונה, לכן בוודאי חביב הוא לפניו ית'.

ובזה מפרש את הכתוב, כי טובים דודיך מייך, דודך היינו הקשר וההתקרבות של בני ישראל עם הקב"ה הנעשית על ידי המצוה, המה טובים וגבוהים יותר מכל השגת הטעמים המרומז ביין. וזהו נמי ענין אמרם ז"ל, שתויי יין נכנסו למקדש, היינו שנכנסו בהשגה גבוהה, ונחסר להם עיקר כח התקרבות שהוא בכח הבורא ית' שקדשנו במצותיו ע"י התורה.

וזהו שאנו אומרים בכל ברכה, אשר קדשנו במצוותיו וצווננו, שהקב"ה רוצה בעבודת ישראל, ונתן לכל אחד ואחד ציווי שיעבוד אותו, שזה מורה על עומק הקשר עם הקב"ה, על אף שאין האדם בעל השגה כלל.

לו מן האדם, הקב"ה מתפאר בהם יותר מכל המלאכים והשרפים, כיון שהיא עבודה 'מן האדם', שנמצא בלבוש גשמי עם יצר הרע, ואף על פי כן, מתגבר עליו לעבוד את ה' בלב שלם, לכן מתפאר הקב"ה עם בריותיו יותר מאשר עם כל המלאכים והשרפים שעובדים אותו.

בשפת אמת (תרל"ט) מביא בשם זקינו **החידושי הרי"ם זי"ע**, שחטא נדב ואביהוא, אף שהיה עבודתם בכוונה גבוהה מאד, מכל מקום היה בזה חסרון, אשר לא צוה אותם, שנעשה ללא ציווי הבורא על כן נענשו. ואמר החי' רי"ם שמכאן אפשר ללמוד קל וחומר, ומה אנשים קדושים כאלה, אף שעשו עבודה בכוונות גדולות מאד, נענשו כיון שהיה חסר ציווי ה', הרי לנו שציווי ה' הוא הרבה יותר מכל כוונה, ובאמת כן הדין נותן, שכן ציווי ה' הוא גבוה מעל גבוה, ואין ביד האדם כלל

סעודה שלישית

פרשת שמיני תשפ"ג לפ"ק (אחר פסח)

בזמני ירידה, וביום השמיני היה גמר כל ההעמדות שיוכלו לעמוד בעבודת ה' בכל המצבים עכ"ל. נמצא דיום זה היה גמר השלימות ואכן אמרו חז"ל אותו היום נטלה עשרה עטרות, ואהרן הקריב קרבנות המיוחדות ליום זה.

בגמר ההקרבה נאמר, וישא אהרן את ידיו אל העם, ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים. והקשה כ"ק אזמו"ר וצללה"ה שהיה צריך להקדים וירד וגו', קודם ויברכם, כיון שכך היה הסדר, שקודם ירד מן המזבח ואחר כך בירכם, וביאר, שאהרן הכהן בעת שהיה בזמן גדול כזה, רצה לברכם, ורצה

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. מיירי כאן בראש חודש ניסן, וזה היה יום השמיני לאחר שבעת ימי המילואים, כדכתיב בפרשת נשא, (ז, א) ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן, וברש"י שבמשך כל שבעת ימי המלואים היה משה מעמיד ומפרק את המשכן, אך באותו היום העמידו ולא פרקו, וזהו שנאמר, ביום כלות משה להקים, שעכשיו כלו כל הקמותיו. וביאר אא"ז הרה"ק רבי מנחם זי"ע, שבכל העמדה של המשכן הכניס משה רבינו כוחות של עליה לבני ישראל, ובכל פריקה נתן בהם כוחות להחזיק

ונראה לומר, שהשבת אחר פסח הוא הזמן שבו צריך להמשיך ההארות של החג על כל השנה, ולזה היה צריך ברכה מיוחדת להמשיך ההשפעות, וזהו ענין ויברכם, וכן בשבת יש כח הברכה כמו שנאמר ויברך אלהים את יום השביעי, שממנו נמשכים ההשפעות.

יתן ה' שהכוחות של פסח ימשיך לכל השנה ונזכה לעבוד את ה' בין בעליות ובין בירידות מתוך שמחה והרחבת הדעת, ונזכה לגאולה במהרה אמן.

לברכם בדרגא הגבוהה מאד כפי שהיה בו בשעת ההקרבה של קרבנות היום, וזהו הכוונה של תיבת וירד, שירד מדרגתו הגדולה כפי שהיה עומד בשעת ההקרבה, רק לאחר שבירך את בני ישראל. אך בשעת הברכה היה עדיין עומד באותה המדריגה.

ונראה להוסיף על פי המבואר בספה"ק (ראה תפארת שלמה) ששבעת ימי המלואים, הם כנגד שבעת ימי הפסח, ושמיני למלואים, רומז לאחר החג.

סעודה שלישית

פרשת שמיני תשפ"א לפ"ק

הוא נמצא לפני ה', שהרי מלוא כל הארץ כבודו, אך בכל זאת, מי שאינו חושב על כך, אינו מרגיש בהשראת השכינה, והנה בני ישראל באותו השעה שהיו לפני אהל מועד היו דבוקים בה', וע"ז נאמר להם, זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, וירא אליכם כבוד ה'. דהיינו שעל ידי שמקיימים שיויתי ה' לנגדי תמיד, יזכו להשראת השכינה, עכת"ד.

ואכן צריך האדם להיות בכל עת, במצב של עומד לפני ה', וכדברי הרמ"א בריש השו"ע, כי אין ישיבת האדם וכו', כישיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל וגו', ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'.

ולא נתבאר בפסוק מהו הדבר אשר צוה ה' לעשות. ובאור החיים הק' ביאר, שהכוונה לנאמר בפסוק הקודם ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', דהיינו לפני אהל מועד, וזהו הדבר אשר ציווה ה' לעשות, שתהיו תמיד בגדר של עמידה לפני ה'.

והנה בכל מקום שהאדם עומד שם, הרי

הם חוזרים בתשובה שלימה.

וזהו שאמר משה רבינו לאהרן, למה אתה בוש, אדרבא, בשביל שאתה בוש וירא, סימן שאתה הוא הצדיק השלם הראוי ליקרב למזבח, וזהו 'לכך נבחרת' ע"כ.

ונראה בכוונתו, שדווקא הצדיק שמרגיש תמיד שהוא מחסר בעבודה, יש בכוחו לעורר את בני ישראל להרהורי תשובה, ולכן הוא זה שראוי להיות נבחר לגשת לעבודה.

וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם, וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים. וביאר כ"ק אזמור"ר הרה"ק רבי מנחם זצלה"ה הסמיכות בין וירד מעשות וגו' לוישא אהרן את ידיו ויברכם, דלאהרן הכהן העבודה של לברך את בני ישראל היתה חשובה בעיניו, כמו עבודת הקרבת הקרבנות.

מלך גדול וכו', כ"ש כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה, אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה במעשיו, וכו' מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיד.

ובפסוק הבא נאמר, ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו' וברש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת. ובספה"ק נועם אלימלך דסימן טוב לאדם שהוא ביישן, וכדאי' בחז"ל (נדרים כ.) שכל המתבייש לא במהרה הוא חוטא. ואהרן היה מתבייש מאד מגודל ההכנעה שהיה בו, שכן דרך הצדיק, אפילו דבר קל לעבירה חמורה תחשב לו, ומכניע עצמו ומשפיל עצמו תמיד, ומוכיח עצמו בפני רבים, ועל ידי זה מכניס הרהורי תשובה גם בהשומעים, באמרם אם בארזים נפלה השלהבת, מה יעשו אזובי הקיר, ובזה

'וירד' לאחר שבירכם, כיון שבשעת הברכה עדיין היה עומד באותה המדריגה, שהיה עומד בשעת ההקרבה ורק אח"כ ירד.

יעזור השי"ת שיתעורר לנו הרהורי תשובה ונתקרב לעבודתו ית', ונזכה במהרה לגאולת עולם, אמן.

וכ"ק אזמו"ר זצללה"ה אמר, שלכאורה צריך לכתוב, וירד וגו' קודם ויברכם, שהרי מקודם ירד ואח"כ בירכם, אלא הכוונה בזה, לפי שאהרן הכהן היה רוצה לברכם בזה המדריגה שהיה בשעת ההקרבה, שהיה עומד אז במדריגה גבוהה עד מאוד, לכן כתיב

קידושא רבא

פרשת שמיני – פרה תשפ"ב לפ"ק

שאינן לחיי העוה"ב, כתיב בהם (בראשית ט) כירק עשב נתתי לכם את כל, אבל ישראל שהם לחיי העולם הבא, זאת הבהמה אשר תאכלו וגו'. כלומר שכל המצוות הם מחמת מעלתן של ישראל, וזכות גדולה הוא להם. ולכן בהמשך הכתובים נאמר, והייתם קדושים, שעל ידי שיתקדש מלמטה יושפע עליו קדושה מלמעלה.

ובעבודת ישראל מבאר מה שנאמר 'והייתם קדושים', שהוא מלשון הפרשה, וגם מלשון דבר המזומן ומוכן. וזה מורה, כי אי אפשר לאדם להיות קדוש בקדושה של מעלה אלא אם כן הוא

דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ. וברש"י ביאר, שנקט לשון 'זאת החיה' ולא 'זאת הבהמה' וגו', כי חיה הוא מלשון 'חיים', שדוקא בני ישראל שדבוקים בהקב"ה ראויין להיות חיים, ולכן הברילים מן הטומאות, וגזר עליהם איסורים, אבל על אומות העולם לא אסר כלום. ומביא משל מן המדרש (יג, ב) אמר רבי תנחום בר חנילאי, משל לרופא, שנכנס לבקר שני חולים, אחד לחיים ואחד למיתה, אמר לזה של חיים, זה תאכל וזה לא תאכל, ושינינו לחיים אמר, כל דבעי הבו ליה, כך עובדי כוכבים

אנו אומרים, שהקידושין נעשים על ידי המצות שאנו עושין. אלא יש ליישב על פי ההלכה דבאדם חשוב אפילו נתנה היא מקודשת, מפני שבאדם חשוב, ההנאה שמסכים לקבל ממנו מתנה, הוה כאילו הוא נתן לנו. כן הוא בנידון דידן, שהשי"ת יש לו מלאכים ושרפים המהללים שמו תמיד, ופונה ברחמיו לקבל את המצוות מדרי מטה דלי מעש, אין לך הנאה גדולה מזו, ובההיא הנאה אנחנו מקנין נפשותינו בקנין גמור, ומתקדשין בקדושה של מעלה.

פורש ובודל עצמו מתאות עניני העולם, ובזה הוא מזמין עצמו להשראת השכינה. וזה הכוונה במה שאנו אומרים בברכת המצוות 'אשר קדשנו במצותיו', כי על לשון 'קידושין', פירשו בגמרא (קידושין ב:) דאסר לה אכולי עלמא כהקדש, ואז היא מזומנת לו לבדו, וזה נקרא קידושין.

ומוסיף והולך, דלכאורה יש לתמוה, על הנוסח אשר קדשנו במצותיו, שהרי בקידושין הבעל צריך שיתן את כסף הקידושין לאשה ולא שתתן היא, ואיך

(הלכות פרה אדומה פרק ג) שכבר נעשו תשע פרות אדומות, והעשירית יעשה על ידי מלך המשיח, יה"ר שכבר נזכה לך במהרה ברחמים אמך.

עומדים אנו בפרשת פרה, קראנו בהפטרה, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו' ונתתי לכם לב חדש וגו' ונתתי לכם לב בשר וגו', והרמב"ם כתב

אחר הברלה

פרשת שמיני תשפ"ב לפ"ק

בשבוע הבא בשבת קודש (ר"ח ניסן הבעל"ט) הוא יומא דהילולא של הרה"ק ר' אלימלך מגראדזיסק זי"ע, היה נינו של המגיד מקאזניץ זי"ע, כי אביו היה הרה"ק ר' חיים מאיר יחיאל ממאגלניצע זי"ע, בן הצדיק ר' אבי עזרא זעליג, חתן המגיד מקאזניץ זי"ע. כמו"כ היה נינו של הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק, כי אביו ר' חיים מאיר יחיאל היה חתן הרה"ק ר' אלעזר מליזענסק, בן הנועם אלימלך. ור' אלימלך מגראדזיסק עצמו, היה חתן הרה"ק ר' ירחמיאל מפרשיסחא בן היהודי הק' זי"ע.

בספרו 'דברי אלימלך' מביא בשם אביו (הרה"ק ממאגלניצא) שאמר פעם כשעומד לעצמו הוא עדיין יכול לראות מעלות בעצמו, אבל כשמתבונן באבותיו הק', הוא עומד בבושה גדולה, ופירש בזה, אשא עיני אל ההרים (תהלים קכ"א) מלשון הורים, אל האבות והצדיקים, כלומר, כאשר אני מסתכל באבותי הצדיקים הקדושים אשד בארץ המה, אני שואל 'מאין יבוא עזרי', כי אין בי מתום, וחושב איך אני יכול לעמוד אל נוכח פני ה', אך אני מתחזק והולך בזה שידעתי, 'עזרי מעם ה', עושה שמים וארץ'. שהקב"ה כבר בבריאת העולם קבע שיהיו צדיקים גדולים בבחינת 'שמים',

אך גם מקבל תענוג מאלו שהם בבחינת 'ארץ', כמ"ש ואביתה תהילה מקרוצי חומר, וגם מהם יש לו נחת רוח, ובזה אפשר להתחזק.

עוד מביא שם, שפעם שאלו את אביו הק', למה החסידים נוהרים לומר 'הלל' בבית המדרש בליל פסח, כמו שפסקו הבית יוסף וחכמי הקבלה (אף שברמ"א כתב דלא נוהגין כן, ראה שו"ע סימן תפ"ז) ולענין 'תיקון חצות' אין נוהרין כל כך לנהוג כדברי הבית יוסף והאריז"ל (ראה או"ח א, ג), והשיב כי אנו רואים שבעת שמחה, האדם נמצא בהרחבה גדולה, ומרוב השמחה כולם מתקבלים לרצון לפניו, אפילו אלו שאינם מידידיו, אך בעת צרה או אבלות מתכנס האדם בין ידידיו ואוהביו המבינים לרוחו ומשתתפים בצערו בכל לבם, אבל למי שאינו נוגע צערו, אין דעתו נוחה הימנו. והנמשל הוא, שבילל פסח שזה זמן שמחה לפני המקום, כל אחד ואחד אף מי שאינו בעל מדריגה, יכול לבוא לפניו ולהשתתף בשמחה הגדולה, אף שבאמת עדיין אינו ראוי לכך. אך בעת שהשכינה בצער, אזי מי שאינו נוגע לו הצער בתכלית, אינו יפה שיבוא לפניו באותו שעה.

הרה"ק מגראדזיסק הגיע לאחר פטירת אביו, אל הרה"ק מרוזין זי"ע, ודיברו בענין קבלת האדמורו"ת, והרוזינער המליץ לפניו לקבל את עול ההנהגה, אך ר' מיילעך לא נתרצה לזה, שאלו הרוזינער, וכי מה איכפת לך שיבוא לפניך אחד, כגון אברהם בן שרה שצריך לישועה ותתפלל בעדו והשי"ת ישלח את ישועתו, ואחר שגמרו השיחה, נפרדו לשלום. ולפלא, שהיהודי הראשון שבא לפניו עם קוויטעל, היה שמו אברהם בן שרה, ובירך אותו.

כמו"כ, סיפר כ"ק אזמו"ר זצללה"ה, שהרה"ק מרוזין זי"ע קרא יחד עמו קוויטעל אחד, ואח"כ אמר ר' אלימלך דבשעה שקרא עמו את הפתקא, ראה ממש את החולה עם המטה. וסיים כ"ק אזמו"ר 'עס איז גיוועהן א גיטע רבי, אין א גיטען תלמיד'. (כלומר, הריזינער והגראדזיסקער).

ר' אלימלך מגרודזיסק היה מגדולי אדמור"י פוילען, והיה לו לערך עשרת אלפים חסידים, והי' נוהג לנסוע לאמשינאוו לסעודות ראש חודש אצל אדה"ז הרה"ק רבי יעקב דוד זי"ע, - באמשינאוו הי' עריכת השלחן בר"ח בשני הימים.

דרכו של ר' אלימלך זצ"ל הי' להאריך בתפילתו, כי קאזניץ כידוע היה א' פרום חדר' והיה מאריכים מאד בתפילתם, וכן עשו תנועות, והיה עבודה גדולה בעת תפילת 'נשמת' בשבת וכו', אך אא"ז מרן מהרי"ד לא הי' מאריך כ"כ בתפילה, ופעם אחת התפלל ר' אלימלך תפילת שחרית באמשינאוו והאריך מאד בתפילתו, ובאמצע התפילה נכנס הרה"ק רי"ד והניח תפילין והצטרף לתפילה, וכך סיימו להתפלל ביחד, שאל ר' אלימלך בתמיהה 'אמשינאווער רבי, ווען האט איהר גידאווענט' אמר לו הרבי 'ויברך דוד את ה' - 'דוד דאווענט שטענדיג' - (שמו הי' יעקב דוד), 'לעיני כל הקהל, ויאמר דוד' - 'געט ער א דאווען אפ'. והוסיף כ"ק אזמו"ר זצללה"ה 'אז מען דאווענט שטענדיג, קען מען אזוי דאווענען'. (כלומר, מי שתמיד חי מתוך התבוננות בגדלות הבורא, הוא יכול להתפלל כך).

עוד סיפר כ"ק אזמו"ר זצללה"ה ששמע מאנשים שהיו אצל הלוי' של אא"ז הרה"ק רבי יעקב דוד זי"ע, והרה"ק ר' אלימלך מגראדזיסק הספידו,

וכך אמר, איתא כשהצדיקים באים לעולם האמת רואים שכל מה שנעשה בזה העולם הוא לטובה, ואז צעק ר' אלימלך בקול גדול 'אמשינאווער רבי, לאזט זיך נישט פארנארען'... כלומר, שלא ישכח מצרות ישראל.

יה"ר שיהא סוף וקץ לצרתן של ישראל ונזכה במהרה לגאולתן של ישראל. זכות הצדיקים יגן עלינו ועל כל ישראל, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

אחר הבדלה

פרשת תזריע תשפ"ב לפ"ק

היום מוצאי שבת קודש (ב' ניסן) הוא יומא דהילולא של הרה"ק ר' שלום בער מליובאוויטש זי"ע, בנו של הרה"ק ר' שמואל זי"ע בן הרה"ק הצמח צדק זי"ע, התחיל לנהוג בנשיאות בהיותו בן כ"ב שנים. הירבה לכתוב מאמרי חסידות, אחד התוארים שלו הוא, הרמב"ם של תורת חב"ד, שכן דבריו ברורים ומסודרים, עם הסברים ונימוקים. כמו כן עסק רבות בעניני הכלל להרמת קרן התורה והיהדות.

אחד מהחידושים שלו, הוא הקמת ישיבת 'תומכי תמימים', בעת דרשת הפתיחה קרא ואמר שאין ישיבתו מיוסד בדווקא במטרה להצמיח עוד מופלגי תורה או מורי הוראה אלא שיתגדלו להיות יראי ה' היודעים את חובתם בעולמם, כי רק אז ראוי להיקרא תלמיד חכם באמת. ולכן קבע שיחד עם לימודי הנגלה יעסקו בכתבי החסידות בשרשי האמונה, ובעניני אהבה ויראת ה', וכתב לזה במיוחד את הקונטרס 'עץ החיים', שם מבאר שלימוד התורה כדבעי יכול להיות רק כאשר בוער בלב הלומד אהבת ה' ויראתו. ואכן זכה לתלמידים גדולים, חסידיים עובדי ה'.

חסיד אחד התאונן בפניו שקשה לו להתבונן באריכות לפני התפילה, ענה לו הרבי שיתבונן בג' דברים, מה בכוחו לעשות (מה הם כוחותיו), מה הוא מחויב לעשות (על פי התורה), ואח"כ יתבונן, מה הוא עושה בפועל בהווה. זו היא התבוננות ראויה.

כידוע שכל מאכל שאין בו איסור, הרי הוא מקליפת נוגה, שאפשר להעלותו או ח"ו להיפוך, פעם התבטא הרש"ב בצחות: מאכל גשמי כל עוד הוא עומד על השולחן, הרי הוא קליפת נוגה, אך כיון שתקעו בו את המזלג, כבר עלול המאכל להידרדר לשלש קליפות הטמאות לגמרי.

פעם הגיע חסיד בגיל העמידה כבן חמישים, ונכנס לרבי ושאל מפני מה הוא מרגיש שינוי גדול בעבודת ה', שכן בהיותו אברך צעיר לימים, היה אצלו התפלה וקיום המצוות בחמימות והתלהבות, אך עתה כבר אינו כן, והשיב לו הרבי, מה רצונך, הלוא כבר עברו עליך חמישים שנה של ארוחות בוקר וארוחות ערב, וזה הרי פועל על האדם.

וכידוע בספה"ק שמי שנמצא הרבה זמן בעוה"ז, לכאורה במשך הזמן כבר רואה שאין זו התכלית, והיה צריך מאליו להתקרב לרוחניות, אך באמת אינו כן אלא אדרבא, כמה שנמצא יותר בעולם הזה, הרי הוא קובע מקום בעולם, ושוקע בגשמיות רח"ל, ולכן החי יתן ליבו לשוב אל ה'.

בספריו הוא מביא כמה סיפורים נפלאים מגדולי החסידות. הבעל התניא בהיותו במעזריטש למד עם ר' אברהם המלאך, בנו של המגיד זי"ע, פעם אחת הלכו לשדה להתבודד כדי להגיע לבחינה של 'נכספה וגם כלתה נפשי', הם עשו כפי הכללים הידועים להם, ועשו כמין עיגול ועמדו בה, עד אשר כמעט הגיעו לכלות הנפש ממש, וברגע האחרון יצא הבעל התניא, וכשראה ש'המלאך' עדיין ממשיך בכך, עד שח"ו יכול להיפרד מן הגוף, צעק אליו הבעל התניא, בעל כרחך אתה חי! ובזה נתעורר המלאך^א.

עוד מביא שהבעש"ט אמר קודם פטירתו, שהיה יכול לעלות בסערה השמימה כחנוך ואליהו, אך חפץ הוא לקיים את דברי התורה 'כי עפר אתה ואל עפר תשוב'.

אחד שתה 'משקה' בשמחת תורה והחל לבכות, אמר על כך הרה"ק הרש"ב, שזה סימן שלא בכה בעת אמירת על חטא. - ונראה הכוונה, שלכל דבר יש זמן, ומי שבוכה בעת שצריך לבכות, זוכה לכך שהוא שמח בעידן של שמחה.

^א ראה בענין 'רצוא ושוב' דברי בעל התניא ב'תורה אור': ממה שאנו רואים כי כאשר תחפוץ הנפש להתענג על ה' בעריבות ומתיקות עד כלתה ממש בצדיקים הגדולים כידוע, הנה במה תחזור להתקיים בגופם וכו', אינו אלא ע"י שתחפוץ יותר בתורה ומצות בעוה"ז משתהנה מזיו השכינה, וכמאמרו"ל יפה שעה אחת בתשובה וכו' מכל חיי העוה"ב.

הרש"ב נסע לצרכי רפואה לתקופה ארוכה לעיר ווין, ולקח עימו את בנו הרה"ק רבי יוסף יצחק זי"ע, ולצרכי הבראה הי' הולך כמה פעמים בשבוע לטייל, והיה חביב עליו להכנס בשעות הערב לשטיבלעך של חסידים שהלכו לאורם של צדיקים אחרים לראות איך הם עוסקים בתורה ותפילה ושאר הנהגותיהם.

פעם נכנס לאחד מהחסידישע שטיבלעך וראה איך שישבו שם חסידים זקנים עם נערים ודיברו ביניהם אודות הצדיק הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זי"ע, וכה סיפרו, במקום מגוריו של רבי מאיר, היה המקווה מאחורי הר גדול, ולכן בימות החורף כשהדרך היתה חלקלקה מפאת השלג והכפור, היו מוכרחים ללכת מסביב להר, שכן היתה סכנה ללכת במעלה ההר, מחשש החלקה.

אך רבי מאיר הי' תמיד הולך דרך מעלה ההר, ואף פעם לא החליק, פעם אחת הגיעו כמה אורחים לעיר, שלא האמינו בצדיקים ובמופתים, ועל כן כשראו שרבי מאיר הולך על ההר בביטחה, רצו להראות שגם הם יכולים ללכת בדרך זו, אך לרוע מזלם כשהתחילו ללכת כמה צעדים, מעדו וניזוקו קשות רח"ל, והיה נצרכים לזמן רב של טיפולים רפואיים, אחד מן האורחים כשהבריא, אזור כח ושאל את רבי מאיר, איך הרבי הולך תמיד באותה דרך ואינו ניזוק, ענהו רבי מאיר, 'כשקשורים למעלה לא נופלים למטה'.

כשהמשיכו לטייל דיברו אודות סיפור זה, ואמר הרש"ב לבנו, אכן, אם קשורים למעלה לא נופלים למטה, אך לא זו בלבד אלא 'מכלל הן אתה

שומע לאו', אם לא קשורים למעלה, לא די 'שנופלים' למטה, אלא אף נהיים 'קשורים' למטה...

ובכלל, מאד מצא חן בעיני הרש"ב כל ההלוך ילך בבית החסידים, ודיבר אז הרבה איך דרכי החסידות מחזקות את האמונה, ואיך שסיפור אחד מצדיקים יכול להביא לפעמים יותר תועלת ליהדות, מאשר הפלפול הטוב ביותר.

באחד הימים הגיע בחור להתקבל לשיבת תומכי תמימים, ואף שהיה למדן ובעל כשרון, ראו עליו שהוא בעל מידות גסות ופניו היו מגושמות ביותר, והיה ספק אם לקבלו, הרבי הרש"ב החליט שיש לקבלו, אלא שיצטרכו להעמיס עליו עבודה רבה ועמל רב בעניני מצוה, ולכן לפני פסח הוטל עליו לברור ולטחון את החיטים למצות, וכך במשך שבועיים רצופים לא היה לו כמעט רגע מנוחה, כשהגיע זמן אפיית המצות שוב הוטל על אותו התלמיד כל העבודות הקשות וכו', באחרון של פסח פנה הרבי לבנו הרה"ק ר' יוסף יצחק, שהיה מנהל הישיבה, הבט על אותו תלמיד, שהשיג פנים אחרות לגמרי, ראה כמה גדול כוחו של זיעה של מצוה, שוב אין רואים עליו את הגסות, ומראהו פני אדם.

וידועים דברי הנועם אלימלך בפרשת קדושים, עה"פ ופרט כרמך לא תעולל, כי האדם צריך לקדש איבריו וגידיו בעובדין טבין ולייגען במעשים טובים בידים ובכל הגוף, כדי שיתקדש הגוף ויהיה מוכן לעבודת הבורא, ומסיים שזה שייך דוקא לאלו הנכנסין לעבודה, שעדיין

לא נתקדשו אבריהם כל צרכם. אך הצדיק, שאיבריו מקודשים כבר, אין צריך לעשות סוכה בידיו ממש כדי לייגע גופו בעבודה, או לטחון חיטים לפסח, כי אם קיום המצוה ההיא, בלא העבודה, עכתוד"ק.

ועתה נביא כמה אמרים ממנו על חג הפסח, בהגדה נאמר, כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. ולכאורה למה צריך לכתוב כל פעם תיבת 'אחד' וכי לא די שיאמר חכם, רשע וכו', ופירש אדמו"ר הרש"ב, שבכל יהודי יש שייכות לה' אחד, ואפילו ברשע ישנו 'אחד', דהיינו נקודת היהדות, ואף התם וכו', ועלינו רק לעוררו ולגלותו.

וכמו"כ פירש 'כל דצריך ייתי ויפסח' דהיינו כל הצריך לקבל איזה מעלה, האפשרות בידו, בלילה הזה לפסוח ולדלג ולהגיע לרום המעלה בעבודת ה'.

כל ימיו עסק בהנחלת מאמרי חסידות, קודם הסתלקותו אמר, 'אנכי עולה השמימה, אך את הכתבים הנני משאיר לכם'.
זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

בשורה טובה תדשן עצם

הנגו להודיע

כי לרגל הימים הנעלים

ימי הכנה ליום טוב פסח

יתקיים

ישיבת בין הזמנים

בהיכל בית מדרשינו

סדר לימוד מיוחד, עם תפילת שחרית ופת שחרית

מיום ג' תזריע, ראש חודש ניסן, ועד יום ו' ערש"ק מצודע, י"א ניסן

ומתן שכרה בצידה

לפרטים והרשמה אצל

הד"ר פינחס קנאפפלער הי"ו 4813-576-347

הזפייע ויצא לאור

הספר הקדוש שרבים ציפו לאורו

אור יצחק

מאת הרב הקדוש צדיק יסוד עולם

אוהבן של ישראל

רבי יצחק מאמשינאוו

זכותו יגן עלינו

אמרים עמוקים מלאים התחזקות

המטהרים את הלב

ומלהיבים את הנפש

ניתן להשיג

בחנויות הספרים המובחרות

